

UZASADNIENIE

(...) Towarzystwo (...) w G. wytoczyło powództwo przeciwko D. S., T. S. oraz A. S. o ochronę naruszonego posiadania, wnosząc o nakazanie pozwanym dopuszczenia do posiadania i umożliwienie korzystania przez powoda z dwóch pomostów, usytuowanych w porcie żeglarskim, urządzonym na północnym brzegu jeziora N. (działka o nr geod. (...)) w G., poprzez usunięcie z części południowej ich działki o numerze geod. (...) zainstalowanych ogrodzeń i innych urządzeń leżących bliżej niż 1,5 metra od granicy działki, a nadto nakazanie pozwanym zlikwidowanie z pomostu, usytuowanego przy granicy działek (...) z działką (...) wmontowanych w pomost szczęściu pionowych słupów drewnianych połączonych ze sobą liną. Nadto powód wniósł o zakazanie pozwanym w przyszłości naruszeń posiadania dwóch pomostów, usytuowanych na działce graniczącej z działką pozwanym.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż na podstawie decyzji Urzędu Wojewódzkiego w S. z dnia 23 kwietnia 1987 roku stanowiącej zezwolenie wodno-prawne powód uzyskał zgodę na wykonanie pomostów drewnianych w istniejącym basenie portowym, w obrębie działki geodezyjnej nr (...). Wybudowanych zostało łącznie 5 pomostów, z których dwa, oznaczone na mapie inwentaryzacyjnej numerami 4 i 5, przylegają do oczepu, stanowiącego falochron i linię brzegową jeziora N., z kolei przylegającą do działki o nr geod. (...), która stanowi własność pozwanym. Działka na której usadowione są pomosty stanowi własność Skarbu Państwa jako część jeziora N. i jest w zarządzie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W.. W dniu 21 lutego 2011 roku powód zawarł z zarządcą kolejną odpłatną umowę dzierżawy gruntu położonego pod pomostami i w ich obrężu. Umowa ta obowiązuje na okres do dnia 28 lutego 2014 roku.

Pozwani wykonali na działce o numerze geod. (...) zadanie tarasu przylegającego do budynku oraz urządzili na granicy działki ogrodzenie, bezpośrednio przylegające do oczepu i falochronu na działce nr (...). Takie postępowanie uniemożliwia powodowi oraz innym osobom swobodny dostęp do brzegu jeziora N. od strony działki pozwanym, co jest niezgodne z zakazem wynikającym z treści art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku Prawo wodne (Dz. U. z 2012, nr 145, poz. 951 i 1513 z późn. zm).

W ramach posiadanych uprawnień powód wydzierżawił Przedsiębiorstwu Usługowo-Handlowemu (...) R. K. pięć pomostów, w tym oznaczonych numerami 4 i 5.

Na skutek działań pozwanym powód ponosi określone finansowo straty, ponieważ zmuszony został do obniżenia wysokości czynszu dzierżawnego za rok 2012 o kwotę 5.000 zł.

Powód wielokrotnie wzywał pozwanym do zmiany ich postępowania i usunięcie stanu niezgodnego z prawem oraz przywróceniu stanu pierwotnego. Każdorazowe wezwania pozwanym odrzucają, wzywając powoda do rozebrania przedmiotowych pomostów. Z uwagi na bezprawne działania pozwanym niniejszy pozew zdaniem strony powodowej okazał się konieczny i zasadny.

W odpowiedzi na pozew A. S. przyznał, że jako współwłaściciel nieruchomości o nr geod. (...) położonej w G. przy ul. (...) nie posiada żadnego dokumentu wskazującego, iż jest właścicielem pomostów. Pozwany A. S. podniósł, iż nie korzystał z owych pomostów, nie uczestniczył w powstałej zabudowie i nie utrudniał nikomu korzystania z pomostów, wobec czego przedmiotowe powództwo przeciwko jego osobie jest bezzasadne.

Pozwany T. S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Zdaniem pozwanego żądanie powoda nie jest zasadne, gdyż w oparciu o dostępne dokumenty i inne dowody wywodzi, że wraz z zakupem prawa użytkownika wieczystego działki gruntu o nr geod. (...) stał się właścicielem urządzeń wodnych w postaci pomostów wybudowanych w porcie żeglarskim urządzonym na północnym brzegu jeziora N. (działka o nr geod. (...)) w G.. W tym celu pozwany sięgnął do przeznaczenia działki o nr geod. (...), okoliczności jej zabudowy, a także historii sukcesji prawnej prawa użytkownika wieczystego ustanowionego na tej działce.

Pozwany T. S. dokonując zakupu prawa użytkowania wieczystego nie znał sytuacji prawnej pomostów, gdyż nikt nie udostępnił mu stosownej dokumentacji. Dopiero po zapoznaniu się z dokumentacją pozwany stwierdził, że posiadanie dwóch pomostów oznaczonych na mapie inwentaryzacyjnej numerami 4 i 5 pozwany przejął po Z. K., gdy umowa dzierżawy wygasła na skutek jej wypowiedzenia. Pozostałe trzy pomosty były i są nadal w posiadaniu (...), który rości sobie do nich prawa o oparciu o decyzję udzielającą pozwolenia wodno-prawnego na budowę pomostów wydaną jeszcze przed podziałem działki i sprzedażą jednej z nich, ignorując zgodną wolę stron umowy z dnia 28 grudnia 1992 roku o przeniesieniu wraz z prawem użytkowania wieczystego także własności urządzeń wodnych.

Nadto pozwany podniósł, iż powód nie posiada legitymacji prawnej do żądania usunięcia ogrodzeń czy też innych urządzeń leżących bliżej niż 1,5 m od granicy działki, ponieważ działka nr (...) przylega do wód publicznych, których właścicielem jest Skarb Państwa w zarządzie (...) w W.. Powód nie posiada więc żadnych praw względem nadbrzeża, działki nr geod. 338 czy rzeczowych pomostów.

Pozwana D. S. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana wskazała, że nie jest posiadaczem dwóch pomostów usytuowanych w poraciu żeglarskim, urządzonym na północnym brzegu jeziora N. w G.. Przyznała, że wprawdzie aktem notarialnym z dnia 9 marca 2005 roku wraz z mężem T. S. i A. S. nabyła wieczyste użytkowanie działki gruntu nr geod. (...) wraz z własnością znajdującego się na niej, a stanowiącego odrębną nieruchomość hangaru, lecz nigdy faktycznie nie władała przedmiotową nieruchomością. Miała ona z założenia służyć prowadzonej przez pozwanych T. S. i A. S. działalności gospodarczej. Nadto umową darowizny z dnia 5 kwietnia 2013 roku pozwana przeniosła prawo użytkowania wieczystego na pozwanego T. S.. Od tego dnia współużytkownikami wieczystymi działki są wyłącznie pozwani T. S. i A. S..

W toku postępowania powód sprecyzował, że podstawą prawną dochodzonego roszczenia jest art. 344 kc. Podał, że nie jest w stanie podać dokładnej daty kiedy doszło do naruszenia posiadania. Powód otrzymał zawiadomienie o naruszeniach pozwanych w dniu 6 kwietnia 2012 roku, po czym podjął odpowiednie działania. Niniejszy pozew został złożony w dniu 4 marca 2013 roku, zatem roczny termin do wystąpienia z żądaniem nie został zdaniem powoda przekroczony.

Po doprecyzowaniu przez pełnomocnika powoda podstawy prawnej żądania, pozwani zgodnie wnieśli o oddalenie powództwa z uwagi na wygaśnięcie roszczenia, gdyż nie było ono dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia. Termin ten jest terminem zawitym i liczy się od dnia samowolnego naruszenia posiadania, nie zaś od chwili kiedy posiadacz dowiedział się o naruszeniu posiadania.

Sąd ustalił, co następuje:

Urząd Wojewódzki w S. w dniu 23 kwietnia 1987 roku po rozpatrzeniu wniosku (...) Oddział w G. o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na budowę pomostów na jeziorze N. w miejscowości G. udzielił pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie pomostów drewnianych w istniejącym basenie portowym, leżącym przy wschodnim brzegu ujścia Kanału Ł. do jeziora N.. Pomosty miały zostać wybudowane zgodnie z projektem nr (...) opracowanym przez Biuro (...) w G..

(dowód: decyzja z dnia 23.04.1987 r. k. 6-7)

Do dnia 28 grudnia 1992 roku (...) Towarzystwo (...) w G. było użytkownikiem wieczystym działek o nr geod. (...) oraz właścicielem stanowiącego odrębnego od gruntu budynku, którym jest hangar typu (...). (...) Towarzystwo (...) w G. sprzedało Związkowi (...) prawo użytkowania wieczystego działki o nr geod. (...) wraz z własnością hangaru wzniesionego na tej działce.

(dowód: akt notarialny rep. A nr (...) k. 10-12)

W dniu 9 marca 2005 roku T. S., D. S. oraz A. S. nabyli od Związku (...) prawo użytkowania wieczystego działki gruntu nr geod. (...) wraz z własnością znajdującego się na niej, a stanowiącego odrębną nieruchomość hangaru.

Umową dzierżawy z dnia 11 czerwca 1997 roku wyżej opisana nieruchomość została wydierzżawiona Firmie Usługowo-Handlowej (...) do dnia 1 września 2007 roku.

(dowód: akt notarialny rep. A nr (...) k. 13-17, umowa dzierżawy z dnia 11.06.1997 r. z aneksem. k 136-138)

W dniu 15 listopada 2000 roku (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w G. zawarło z J. K. umowę dzierżawy pięciu pomostów o powierzchni 278 m² położonych w G. przy ulicy (...) nad jeziorem N. wyliczonych w protokole zdawczo-odbiorczym. Dzierżawca zobowiązany był wykorzystywać przedmiot dzierżawy na cele związane z prowadzeniem przystani żeglarskiej. Umowa została zawarta na czas od 15 listopada 2000 roku do 15 listopada 2010 roku.

(dowód: umowa dzierżawy z aneksem z dnia 15.11.2000r. k.194-196, mapa inwentaryzacyjna k.9)

W 2006 roku powstało ogrodzenie od strony wody na południowej części działki (...) od punktu 116.35 (z k. 8) w kierunku pomostu nr 4. W 2008 roku na pomoście nr 4 powstało prowizoryczne ogrodzenie w postaci olinowanych słupków przytwierdzonych do podłoża. W 2010 roku zmodyfikowano istniejące na pomostach ogrodzenie w ten sposób, że zamontowano deski stabilizujące pomiędzy słupkami.

Na podstawie decyzji nr (...) wydanej przez Burmistrza G. dotyczącej A. S. i T. S. oraz decyzji z dnia 12 maja 2010 roku pozwolenia na budowę, T. S. dokonał zadaszenia istniejącego tarasu przylegającego do budynku usługowego, położonego na terenie nieruchomości przy ul. (...) w G., na działce nr geod. (...). W załączniku nr 1 do decyzji o warunkach zabudowy z dnia 23 kwietnia 2010 roku zaznaczono, że inwestycja nie może naruszać interesów osób trzecich – nie może kolidować i utrudniać prawidłowego funkcjonowania obiektów i terenów położonych w sąsiedztwie, zgodnie z ich przeznaczeniem i istniejącym zagospodarowaniem, a w szczególności nie może pozbawić dostępu do drogi publicznej, możliwości do korzystania z wody, kanalizacji, energii elektrycznej i ciepłej oraz środków łączności, jak również dopływu światła dziennego do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi. Budowa została zakończona w 2010 roku, jednakże z uwagi na trudności w zgłoszeniu jej odbioru – odmowę podpisania dokumentów przez A. S. - formalności dopełniono dopiero w 2012 roku. Po remoncie dostęp do pomostów nr 4 i 5 był możliwy przez dobudowany taras.

W wyniku kontroli obowiązkowej przeprowadzonej w dniu 21 grudnia 2012 roku, po zakończeniu budowy obiektu budowlanego stwierdzono zgodność obiektu budowlanego z projektem. Stwierdzono nieistotne odstępstwo od zatwierdzonego projektu budowlanego w postaci zamontowania drzwi zewnętrznych szt. 3 na dodatkowej konstrukcji, wprowadzono instalację elektryczną oświetleniową oraz wprowadzono wtórny podział wiaty.

(dowód: zeznania świadka R. K. k. 245-246, zeznania pozwanego T. S. k. 246-247, decyzja nr (...) o warunkach zabudowy wraz z załącznikami k. 23 -27, protokół kontroli obowiązkowej z dnia 21.12.2012 r. k 139-141, fotografie k.167, zdjęcia k.177-178, decyzja nr (...) z 12.05.2010r. k.232,faktury zakupu materiałów budowlanych k.233-240, rachunki za wykonanie więźby dachowej k. 241, oświadczenie księgowego k. 242)

(...) Towarzystwo (...) w G. w ramach posiadanych uprawnień wydierzżawiło Przedsiębiorstwu Usługowa Handlowemu (...) R. K. pięć pomostów położonych w G. przy ul. (...), po uprzednim przeprowadzeniu postępowania przetargowego. Umowa dzierżawy obowiązuje od kwietnia 2011 roku do 2020 roku. Ofertę dzierżawy przedmiotowych pomostów złożył m.in. T. S..

Czynsz dzierżawy za 2011 rok został przez powoda R. K. obniżony z uwagi na brak możliwości korzystania ze wszystkich pomostów.

(dowód: oferta przetargowa k. 44, zeznania świadka R. K. k.245)

(...) Towarzystwo (...) z siedzibą w G. zawarło w dniu 21 lutego 2011 roku ze Skarbem Państwa-Regionalnym Zarządem Gospodarki Wodnej w W. umowę dzierżawy nieruchomości działki nr (...) o powierzchni 1120 m² oznaczonej na mapie, stanowiącej integralną część umowy. Umowa została zawarta na czas określony tj. do dnia 28 lutego 2014

roku. Dzierżawiony grunt w okresie od 1 czerwca do 30 września każdego roku miał być przeznaczony na działalność gospodarczą według Procedur Władania Mieniem Skarbu Państwa. Po zakończeniu tej umowy została zawarta kolejna umowa między ww. stronami.

(dowód: umowa dzierżawy nr (...) wraz z mapą k. 18-21, wypis z rejestru gruntów k. 22)

Umową darowizny z dnia 5 kwietnia 2013 roku D. S. przeniosła przysługujące jej prawo użytkowania wieczystego działki nr geod. (...) na swojego męża T. S..

(dowód: wydruk z elektronicznej księgi wieczystej nr (...) K. 144-146)

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie wskazać należy, że Sąd w myśl art. 321 § 1 kpc jest związany przy wyrokowaniu żądaniem, co jest konsekwencją obowiązywania w postępowaniu cywilnym zasady dyspozytywności, zgodnie z którą to powód decyduje nie tylko o wszczęciu postępowania, ale także o zakresie rozstrzygnięcia sprawy. Wynika stąd obowiązek dokładnego i jednoznacznego określenia w pozwie żądania, które poddaje się pod osąd sądu orzekającego (art. 187 kpc). Tej precyzji w formułowaniu żądania pozwu trzeba przede wszystkim oczekiwać, gdy powoda reprezentuje profesjonalny pełnomocnik. Pełnomocnik powoda podał, że podstawą dochodzonego roszczenia jest ochrona posesoryjna i w tym zakresie Sąd badał przedmiotowe roszczenie.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na podstawie przepisu art. 478 kpc, w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia. Bez wpływu na treść rozstrzygnięcia pozostaje zatem sama przyczyna naruszenia posiadania. Stosownie do powołanego unormowania art. 478 kpc, kognicja Sądu rozpoznającego powództwo o naruszenie posiadania ogranicza się bowiem do badania samego faktu naruszenia posiadania oraz ustalenia ostatniego stanu posiadania. Taka koncepcja zakresu kognicji sądu jest zgodna z zasadą, że ochrona posesoryjna przysługuje każdemu posiadaczowi i to niezależnie od tego, czy jest on w dobrej czy złej wierze oraz czy jego posiadanie jest zgodne ze stanem prawnym czy też bezprawne.

Zgodnie z przepisem art. 344 § 1 kc przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

W niniejszej sprawie powód wniósł o dopuszczenie do posiadania i o zaniechanie naruszeń w przyszłości przez pozwanych. Zatem, aby sąd mógł uwzględnić przedmiotowe powództwo o ochronę naruszonego posiadania, z analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie musi wynikać, że powód był posiadaczem przedmiotowych pomostów oraz że jego posiadanie zostało naruszone przez pozwanych w sposób samowolny i bezprawny.

Zgodnie z treścią art. 336 kc posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Posiadaczem samoistnym rzeczy jest zatem ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel, korzystając z niej z wyłączeniem innych osób, pobiera pożytki i dochody, a także uważa się za uprawnionego do rozporządzenia nią (art. 140 kc). Ustalenie charakteru posiadania (czy jest ono samoistne czy zależne) odbywa się na podstawie manifestowanych przez posiadacza i widocznych na zewnątrz przejawów władania rzeczą i zawsze musi odnosić się do okoliczności konkretnego przypadku. Jako przejawy samoistnego posiadania nieruchomości wymienia się przykładowo ogrodzenie działki gruntu, jej zabudowanie lub zagospodarowanie w inny sposób, dbanie o jej utrzymanie w stanie nie pogorszonym, czynienie innego rodzaju

nakładów, pobieranie pożytków czy uiszczanie należnych od nieruchomości danin publicznych. Zdaniem Sądu powód zachowywał się jak właściciel przedmiotowych pomostów, wydierzał je innym podmiotom i czerpał z tego tytułu korzyści finansowe, nadto przypomnieć należy, że powód wybudował te pomosty i czuł się ich właścicielem. Sąd uznał zatem, że powód posiada legitymację czynną do wystąpienia z roszczeniem o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Pogląd ten nie był zresztą kwestionowany przez stronę pozwaną.

Naruszenie cudzego posiadania może przybrać dwojaką postać: bądź pozbawienia posiadania (wyzucia z posiadania), bądź też zakłócenia posiadania. Przez pozbawienie posiadania należy rozumieć takie działanie, którego skutkiem jest utrata przez posiadacza władztwa nad rzeczą. Natomiast przez zakłócenie posiadania rozumie się wtargnięcie w sferę władztwa posiadacza, które jednak go tego władztwa nad rzeczą nie pozbawia, na przykład przejeżdżanie przez cudzą nieruchomość (por. w szczególności J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. I, 1972, s. 791; A. Kunicki (w:) System prawa cywilnego, t. II, 1977, s. 876; E. Gniewek, Komentarz, 2001, s. 807). Zależnie od występującej postaci naruszenia posiadania, posiadacz może żądać przywrócenia stanu poprzedniego przez wydanie rzeczy lub przywrócenia posiadania przez wydanie pozwanemu odpowiednich zakazów i nakazów; w szczególności zaniechania dalszych naruszeń, o ile istnieje realne zagrożenie ich wystąpienia. Powód domagał się nakazania pozwanym dopuszczenia do posiadania i umożliwienia korzystania przez powoda z dwóch pomostów, usytuowanych w porcie żeglarskim, poprzez usunięcie z części południowej działki pozwanych zainstalowanych tam ogrodzeń i innych urządzeń, leżących bliżej niż 1,5 metra od granicy działki, a nadto zlikwidowanie z pomostu usytuowanego przy granicy działek (...) z działką (...) wmontowanych w pomost sześciu pionowych słupów drewnianych połączonych ze sobą liną.

Wiadomo, że roszczenie posesoryjne służy ochronie faktycznego stanu posiadania, a nie ochronie praw podmiotowych. W takiej funkcji powinno być szybko wykorzystywane. Z tej przyczyny postanowił ustawodawca, że wskazane roszczenie wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone „w ciągu roku od chwili naruszenia” (art. 344 § 2 k.c.). Z jego upływem roszczenie posesoryjne wygasa, co sąd orzekający uwzględni z urzędu. Bieg rocznego terminu zawitego rozpoczyna się od chwili dokonanego naruszenia posiadania. Ujemnym skutkiem zastrzeżonego terminu zawitego można zapobiec jedynie poprzez „dochodzenie roszczenia” w ciągu roku od naruszenia posiadania. Nie można tu zaś zastosować dalszych zasad dotyczących przerwania bądź zawieszenia biegu przedawnienia roszczeń (por. J. Ignatowicz (w:) Kodeks..., s. 795; S. Rudnicki, Komentarz..., s. 466).

Termin dla dochodzenia roszczenia posesoryjnego liczy się od daty naruszenia posiadania. Przechodząc do szczegółów trzeba się zgodzić, że problem nie budzi wątpliwości, gdy chodzi o pozbawienie posiadania („wyzucie z posiadania”). W takim bowiem wypadku naruszenie posiadania stanowi zdarzenie jednorazowe i następuje w oznaczonym momencie, dalej zaś następuje już wykonywanie posiadania przez nowego posiadacza. Inaczej przedstawia się problem w przypadku naruszenia posiadania przez jego zakłócenie. Tutaj, jeżeli naruszenie posiadania może być potraktowane jako stan ciągły, to nie rozpoczyna się bieg terminu zawitego z art. 344 § 2 dopóki ustawicznie trwa stan naruszenia posiadania (por. J. Ignatowicz (w:) Kodeks..., s. 795). W każdym razie nie może się skończyć z upływem roku od pierwszych przejawów naruszenia posiadania. Idąc przedstawionym tokiem rozumowania pierwsze zachowanie naruszające posiadania powoda nastąpiło w 2006 roku, kiedy to powstało ogrodzenie od strony wody na południowej części działki (...). Następnie w 2008 roku na pomostach powstało prowizoryczne ogrodzenie w postaci olinowanych słupków przytwierdzonych do podłoża. Ostatecznie w 2010 roku zmodyfikowano istniejące na pomostach ogrodzenie w ten sposób, że zamontowano deski stabilizujące pomiędzy słupkami. W 2011 roku pozwany T. S. uniemożliwił dzierżawcy pomostów – R. K., korzystanie z pomostu nr 4. Za ten rok i z tego powodu powód obniżył dzierżawcy czynsz. Okoliczności te Sąd ustalił na podstawie wiarygodnych zeznań świadka R. K. (k. 245-246), zeznań pozwanego T. S. (k. 246-247) oraz przedłożonych dokumentów. Poza tym strony nie kwestionowały okresów kiedy doszło do działań pozwanych. Prowadzony spór koncentrował się bowiem na interpretacji podstawy prawnej żądań powoda, a dokładniej momentu od którego liczyć należy roczny termin do dochodzenia roszczenia.

Sąd nie uwzględnił w tej kwestii stanowiska powoda, który twierdził, że początkiem terminu do wystąpienia z roszczeniem powinien być dzień 6 kwietnia 2012 roku, kiedy to powód na skutek zawiadomienia R. K. dowiedział się o naruszeniach. Pogląd ten jest nie do przyjęcia i jest oczywiście sprzeczny z brzmieniem art. 344 § 2 kc. Ustawodawca sformułował wspomniany przepis zgodnie ze swoją wolą i celem roszczenia posesoryjnego, które służy ochronie

stanu faktycznego. Naruszenie posiadania jest zawsze w mniejszym bądź większym stopniu widoczne dla otoczenia. Posiadacz nie może zatem powoływać się na okoliczność, iż nie wiedział o naruszeniu posiadania, a wiedzę o jego dokonaniu ma od osób trzecich. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd ustalił początek biegu terminu na dzień 1 stycznia 2011 roku, bowiem w 2010 roku miało miejsce ostatnie zachowanie pozwanych będące naruszeniem posiadania, a niemożliwym okazało się wskazanie dokładnej daty zakończenia prac na rzeczonych pomostach. Powód wytoczył powództwo w dniu 4 marca 2013 roku, a więc już po upływie wyznaczonego terminu, dlatego też powództwo podlegało oddaleniu.

Sąd oddalił wnioski T. S. i D. S. o zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów procesu, z uwagi na nie przedstawienie przez wnioskodawców do czasu zamknięcia rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku sprecyzowanych kwotowo niezbędnych kosztów jakie ponieśli do celowej obrony.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. za 14 dni lub z apelacją.

Pisz, dnia 18.06.2014 r.